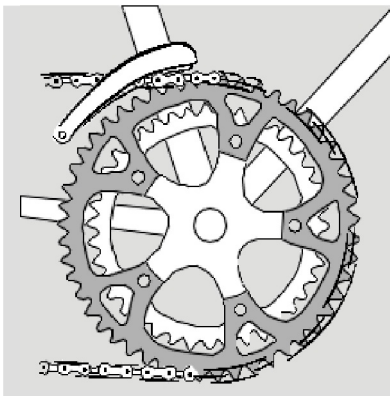

het kettingblad

Cluborgaan van de Wielervereniging Holten verschijnt 4 x per jaar in een oplage van 160 stuks.
September 2006 Jaargang 23 Nr.3

Wielervereniging Holten

Een club voor iedereen

BLOEMENDAL FIETSPLUS

Nu 1000 m² fietsplezier

Banisweg 6 - Rijssen

Telefoon: 0548 51 22 17 - Fax: 540314

Alles voor: Fiets, ATB, Racefiets en Scooter

RACE

Trek

Concorde

Jan Janssen

Gazelle Goldline

ATB

Trek

Klein

Gazelle

American Eagle

BLOEMENDAL FIETSPLUS RIJSSEN

**Ook een uitgebreide collectie wielerkleding
en tevens Bioracer meting zodat u perfect op de fiets zit.**

WIELERVERENIGING HOLTEN

Voorzitter: R. Brouwer
Kieftenbelt 16, 7451 VK Holten
0548 - 364 781

Secretaris: E. de Valk
Maneschijnsweg 1, 7451 LJ Holten
0548 - 361 607

Penningmeester: G. Vincent
Bergpad 2, 7451 JH Holten
0548 - 366 800

Bestuursleden: J. Ottens
Rozenstraat 22, 7555 CH Hengelo
074 - 2435 830

J.H.M. van Oijen
Kwelderstraat 17 B,
8931 AW Leeuwarden
058 - 2800 809

W.H. Beijers
Köllingserf 4, 7451 XC Holten
0548 - 366 777
info@wvholten.nl

Redactie "het Kettingblad":
W.H. Beijers

H.J. Luggenhorst
Broekweg 3, 7451 MJ Holten
0548 - 363 448
Henk@Luggenhorst.nl

G. Vincent

Kleding: G. Effink
Churchillstraat 50, 7451 ZE Holten
0548 - 364 731

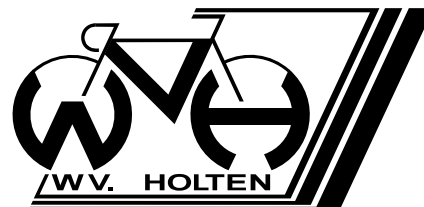
Contributies: Senioren: € 32,00 per jaar
2e lid gezin/jeugd lid: € 29,00 per jaar

Lidmaatschap zonder FietsToerKaart/verzekering:
Senioren: € 10,00 per jaar
Jeugdleden: € 9,00 per jaar

Jeugdleden/junioren zijn die leden welke bij aanvang van het seizoen (1 maart) nog geen 19 jaar zijn. Opzeggen lidmaatschap nieuw seizoen voor 1 januari. Uiterste betalingsdatum contributie 31 januari; bij overschrijding van deze datum zal fl. € 4,55 aan administratiekosten in rekening worden gebracht.

Rekeningnummers:
Postbanknummer: 43 23 100
Rabobanknummer: 32.85.29.265

Beide nummers ten name van:
WV. Holten
p/a Bergpad 2
7451 JH Holten

Belangrijke data 2006:

24 sept. Organisatie Holterbergherfst-toer en -veldrit

30 sept. Afsluitingsrit 2006, omgeving Blokzijl

23 nov. Ledenvergadering

12 dec. Verschijning clubblad, kopij inleveren Voor 2 december.

10 dec. Voorrijden Beemd en Bergtoer

31 dec. Oliebollenrit

Voorwoord

Sneltrain en stoptrein

in memoriam Roel Groenewold

Op 30 juli 2006 is ons clublid Roel Groenewold verongelukt. Met 6 personen reed een groepje fietsers op die zondagmorgen naar Olst. Roel zelf stelde voor om eens met “de trein van Roel” een andere route te nemen. Het werd Olst; aan de andere kant van IJssel, via Hattem weer terug naar Holten. In Olst werd om 10.15 uur overgestoken (linksaf voorsorteren) naar het pontje. Bij het oversteken is Roel in botsing gekomen met een motorrijder. Deze botsing is hem fataal geworden. De trein van Roel rijdt niet meer onder leiding van Roel...

Op de crematie van Roel op vrijdag 4 augustus waren veel leden van onze vereniging aanwezig. Immers iedereen heeft wel eens in die trein van Roel gereden. Altijd gezellig en na ongeveer 40 kilometer werd er naarstig gezocht naar een café om koffie in te slaan. Op het terras was het dan erg gezellig. Lachen, twee koffie en weer terug naar huis.

De trein van Roel was zo'n tien jaar geleden een geduchte sneltrain. Er werd gemakkelijk 35 km gereden en 40 km per uur of harder werd niet geschuwd. Mooie tochten in het Limburgse land, Sauerland en bij ons in de omgeving. Iedereen wist, dat als je bij Roel in de groep zat, dan zat het goed met de vooruitgang. Ik schat in, dat zo'n 40 leden van onze vereniging regelmatig deel heeft uitgemaakt van die sneltrain van Roel.

De laatste jaren nam Roel initiatieven om het wat kalmer aan te doen en om het fietsen socialer te maken. Gezelligheid voorop. Wat minder deelnemen aan de toerkalender. Hij propageerde meer uit Holten te vertrekken. De trein van Roel werd meer een stoptrein. Iedere zondag om 9.00 uur vertrek bij station sporthal. Dit gebeurde de laatste 2 jaren ook al bij het ATB'en. Zelfs tijdens de veldrit ging zijn trein onderweg aan de koffie. De stoptrein van Roel....

Roel is niet meer, maar zijn sociale trein rijdt door. Zijn gezellige instelling moeten wij helaas in gedachten meenemen. Op de website van de WVH staan reacties van leden. Ook mijn toespraak, gehouden bij de crematie, kunt u daar vinden. Daarin leest u meer over de persoon Roel. Een warm en betrokken lid van onze vereniging. Wilfried Essink, -hij reed mee met de laatste trein van Roel-, heeft het idee geuit om jaarlijks de “Roel Groenewold Gedenktocht” te rijden. Een goed initiatief.

Ik besluit dit speciale voorwoord met poëzie van Allard Markvoort. Hij vertolkt zijn gevoelens in een mooi gedicht.

De Trein,

de trein
soms groot
soms klein
altijd op tijd
soms spijt, als ik die trein niet nam
pinksterweekends, een geweldig gevoel
zondags koffie met humor, in de trein van Roel
samen weer terug over oude sporen
samen...tot die wissel waar wij Roel verloren
Roel, saluut

Reind Brouwer, uw voorzitter.

LEDENVERGADERING

Hierbij wordt u uitgenodigd voor de ledenvergadering op

donderdag 23 november 2005

In de kantine van VV Holten, Meermanskamp te Holten

De vergadering begint om **20:00 uur**, agenda is als volgt:

1. OPENING
2. VASTSTELLEN DEFINITIEVE AGENDA
3. MEDEDELINGEN
Winterontheffing
4. NOTULEN VOORJAARSVERGADERING (februari 2006)
5. VERSLAGEN
Toertochtcommissie
Tijdritcommissie
Beemd en Bergtoer
6. WINTERACTIVITEITEN
7. WEDSTRIJDACTIVITEITEN
8. BESTUURSVERKIEZING
Aftredend en herkiesbaar zijn Jan Ottens
Kandidaten kunnen zich tot 24 uur voor aanvang
9. RONDVRAAG
10. SLUITING

Namens het bestuur,

Erwin de Valk
secretaris

Veldritkalender WvH seizoen 2006/2007

ELKE ZONDAG OM 9.00 UUR VERTREKT ER EEN CLUBRIT VANAF DE SPORTHAL, TENZIJ ER EEN CLUBAKTIVITEIT OF TOCHT NABIJ GEPLAND STAAT (ZIE OVERZICHT)

Dag	Datum	Plaats	Vertrek vanaf		Lengte	Opmerking
			Lokale Start tijd	Sporthal		
				auto	fiets	
zo	1 oktober 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	8 oktober 06	Haaksbergen	9.00	8.15	35, 45, 55	
zo	8 oktober 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	15 oktober 06	Raalte	9.00	8.30	35, 50	
zo	15 oktober 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
za	21 oktober 06	Rijssen	9.00	8.30	8.15	25, 45
zo	22 oktober 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	29 oktober 06	Denekamp	9.00	8.15	35, 50	
zo	29 oktober 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	5 november 06	Gorssel	9.00	8.15	35, 45	
zo	5 november 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
za	12 november 06	de Lutte	9.00	8.15	30, 45	
zo	12 november 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
za	18 november 06	Nijverdal	9.00	8.15	8.15	35, 55
zo	19 november 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	26 november 06	Apeldoorn	9.00	8.15	25, 40, 55	
zo	26 november 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	3 december 06	Zelhem	9.00	8.15	25, 45	
zo	3 december 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	10 december 06	Holten	9.00	Voorrijden Beemd&Berg tour		vertrek bij Sporthal
zo	17 december 06	Markelo	9.00	8.30	8.15	30, 50
zo	24 december 06	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	31 december 06	Holten	14.00	Oliebollentocht		vertrek bij Sporthal
za	6 januari 07	Holten	zie	Organisatie Beemd&Berg tocht		
zo	7 januari 07	Holten	draaiboek	Organisatie Beemd&Berg tocht		
za	13 januari 07	Schalkhaar	9.30	8.45	8.30	25, 40, 60
zo	14 januari 07	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
za	20 januari 07	Enter	9.00	8,30	30, 45	
zo	21 januari 07	Holten	9.00	Rotary tocht		10 euro extra!
zo	28 januari 07	Vorden	9.00	8.15	30, 45	
zo	28 januari 07	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
za	3 februari 07	Nijverdal	9.00	8.30	8.15	35, 55
zo	4 februari 07	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	11 februari 07	Losser	9.00	8.15	45, 60	ri. Bentheim
zo	11 februari 07	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
za	17 februari 07	Wapenveld	9.30	8.30	30, 40, 50	
zo	18 februari 07	clubrit vanaf Sporthal om 9.00 uur				
zo	25 februari 07	Holten	9.00	Potrit, afsluiting ATB seizoen		vertrek bij Sporthal

Afscheid van Roel

Toespraak van Reind Brouwer tijdens de crematieplechtigheid van Roel Groenewold

Ik richt het woord tot u als voorzitter van de Wielervereniging Holten en als persoonlijke vriend.

Van het concert des levens, heeft niemand een program....is een bekende spreuk.

In ons leven op aarde heeft elk mens slechts één zekerheid: je weet dat je eens zult sterven.

Voor de één duurt het leven veel te lang, voor de ander is het leven veel te kort. Roel had duidelijke plannen om nog lang van het leven te genieten.

Feit is, dat hij bepaald een smaakmaker in onze vereniging was. Daarvan meld ik u diverse voorbeelden. Het is echter een bloemlezing.

Zo genoot hij van het leven als hij 's zondagsochtends met de club kon fietsen. Zelfs de laatste paar zondagen als er snellere fietsers van de A-ploeg meededen. Zo'n zondagmorgen verliep als volgt: Gerry naar haar werk brengen en vervolgens naar Gera en Herman Tuntelder, schoof daar om 8.30 uur naar binnen en terwijl Herman nog wat dingen moest pakken, praatte Roel er lustig op los. Om 9.00 uur naar de sporthal. Hoe meer mensen er waren, hoe liever het Roel was. Hij zorgde dat er gereden werd naar een plaats, waar het goed koffiedrinken was.

De laatste paar tochten op zondagmorgen waren er ook snelle rijders. Die zorgden voor een hogere snelheid. Ongemerkt ging het harder en Roel ontdekte, dat hij dit kon bijhouden. Als het echt te hard ging, dan werd er gewacht en zorgde iemand voor aansluiting bij de anderen. Roel heeft over de laatste paar ritten steeds gezegd:

Jongens bedankt, ik heb genoten. Het was prachtig. Ook zijn laatste zondagmorgen was uiterst plezierig tot het ongeluk. Hij sprak met iedereen, er werd gelachen en hij zag uit naar het koffiedrinken. Helaas ging dat niet door.

Het leven voor Roel was een prettig leven. Hij genoot van vele dingen, als lezen en muziek en vooral van mensen. Roel was een zeer sociaal mens. Een warme persoonlijkheid met humor.

Hij stelde alles in het werk om zijn leven te registreren.

Hij was een perfectionist. Hij ging voor kwaliteit. Een uitstekende fiets, de beste remmen op die fiets, altijd prima banden. Vele malen heeft hij medefietsers geholpen. Die hadden geen reservebanden bij zich. Op grote tochten had hij een opvouwbaar buitenband bij zich. Die stelde hij beschikbaar aan een ander, die geen voorzorgen had genomen.

Natuurlijk had Roel een mountainbike. Ook hier op zaten uitstekende remmen en prima banden. Trouw werden ieder jaar de racefiets en ATB onderhouden door zijn fietsmaker in Apeldoorn. Ik zeg met nadruk zijn fietsmaker. Kenmerk van Roel was, dat hij met een leverancier een goede relatie had. De persoonlijke aandacht van de zaak voor de persoon Roel en zijn product was heel belangrijk. Roel wilde best iets meer betalen, want kwaliteit en juiste afhandeling, daar draaide het voor hem om. De racefiets werd om de 5 jaar vervangen en de ATB om de 4 jaar.

Eigenlijk kun je zeggen, Roel nam, als het veiligheid betrof, geen enkel risico. Hij registreerde zijn veiligheid door goede kwaliteit.

Roel kon hard fietsen en heel hard fietsen. Dacht je hem er eens afgereden te hebben, kwam hij even later weer langs je heen. Hij trainde niet eens zoveel, maar hij had gewoon talent. De tochten, waaraan de WVH in verenigingsverband deelnam, werden de laatste jaren steeds drukker. Roel gaf de voorkeur aan rustig fietsen. Ook 's winters in het bos op de ATB en hij wist zijn fietsmaten over te halen dit ook te doen. De Zondagmorgenritten, startend vanaf de sporthal in Holten, waren rustiger en overzichtelijker en veiliger dan de georganiseerde tochten in de omgeving en steeds meer leden reden mee. Want fietsen met Roel in de gelederen, dat betekende koffie drinken en gezelligheid. Welnu, dit is met ATB'en , je bent vaak vies, niet gemakkelijk. Maar Roel wist het vaak voor elkaar te krijgen, dat de meeste ritten richting

Markelo gingen. Bij sporthal de Haverkamp genoten wij dan de koffie.

De trein van ROEL.

Joost Boetes bracht dit begrip in de club. Joost trainde en trainde en was in die tijd de snelste van de club. Toen hij hoorde, dat wij ook wel hard fietsten, maar dat koffiedrinken in een kroeg ook wel heel gezellig was, wilde hij ook graag mee. Net die eerste keer voor Joost duurde het heel lang aler wij een kroeg vonden. Joost riep toen regelmatig: Wanneer drinken wij nu eens koffie???

Roel wilde overal fietsen, wilde overal naar toe, maar spreekwoordelijk hoorde bij hem: Wij gaan de kroeg in. Dan werd er gewoon lekker koffie gedronken en flink geouwehoerd. Roel deed menige humoristische duit in het zakje. Hij genoot er van als de dames er bij waren. Vooral met Christel werd menig levendig gesprek gevoerd. Roel kon goed uitdelen, maar incasseren hoefde hij eigenlijk niet. Het was altijd ironische lol en hij zette zelden iemand te kijk. Hij kon heel gevat reageren.

Eens hadden wij de Meerdaagse in Sauerland. Gedurende 4 dagen togen wij met ongeveer 20 leden naar Niedersfeld, in een pension. Elke avond spoedden wij ons naar Willingen om te gaan zwemmen, maar vooral om naar de Sauna te gaan. Het was een druk programma, want alles moest zich afspelen binnen 1½ uur. Anders moest je bijbetalen. Daarna werd regelmatig Winterberg bezocht en daar werd gegeten en gedronken. Vooral het Duitse bier ging er bij menig lid goed in. Dat rook je de volgende ochtend op de slaapzaal nog goed.

Welnu, wij zaten in zo'n stoomcabine van 95 graden. Wij zweetten als otters. Ook andere groepen waren aanwezig, o.a. een kegelclub uit Alkmaar. Gaat de deur open en komt er naakt een bloedmooie meid aan (Zo kon Roel dat namelijk zeggen)en vraagt: Zijn jullie van de kegelclub?? Zegt Roel: Ja hoor, kom er maar bij, dan zijn wij morgenvroeg ook van de kegelclub.

In Niedersfeld werd natuurlijk overdag gefietst. Eén der leden kreeg een leuke band bij een boerderij met een tuin voorkalkoenen. Net daar kwam die leuke band. De kalkoenen maakten veel lawaai. Je kon bijna niet met elkaar praten. Riep Roel: "Jongens houd je onmiddellijk stil, anders zorg ik ervoor dat jullie de kerstdagen niet halen. "

Herman, Roel en ik fietsten eens de Amstel Gold. Een toertocht van 250 km. in Limburg. Rijden wij gedrieën langs een prachtig oud gebouw. Herman en ik hadden alle aandacht voor dat gebouw. Zegt Roel even later met een allergrootste grijns: Nou, kijken jullie maar mooi naar het gebouw. Heb je dan niet gezien wat er gaande was op de bovenste etage? Wij zeiden eerlijk NEE. Nou zegt Roel: Daar hing een prachtige meid uit het raam en de borsten waren uitermate groot. Sukkels, dat jullie Dat niet gezien hebben. Typerend voor Roel, dat hij meer zag dan een ander. Hij heeft ons er lang mee gepest en schroomde niet anderen te vertellen wat Herman en ik gemist hadden.

Ik ken Roel zo'n 15 jaar en wij zijn goede vrienden geworden. Toen ik hem net leerde kennen kampeerde hij met zijn kwaliteitstent in Limburg. Wij gingen in die tijd met Pinksteren Luik Bastenaken Luik fietsen. Met een grote groep WVH leden waren wij op een camping. Zeer plezierige bijeenkomsten waar Roel altijd van genoot en op zijn manier nadrukkelijk aanwezig was. Niet als organisator, niet als leider, maar wel als humorvol persoon en als je naar hem luisterde, hoorde je goede tips.

In 1994 kampeerden wij met veel meer leden van de WVH op een camping nabij Briancon. Rieja en ik stonden naast Roel en Gerry. Daar ontdekten wij, dat wij naast het fietsen ook een andere hobby gemeenschappelijk hadden. Wandelen in de bergen. Met ons vieren maakten wij daar enkele mooie wandelingen.

Op eerste pinksterdag was dus Luik Bastenaken Luik, een must in de vereniging. Op enig moment werd Luik te zwaar en vond Roel een alternatief. Dat is typerend voor hem. Hij regelde een plaats op camping Osebos in Gulpen en nodigde ieder WVH lid uit om daar te komen staan met met Tent of caravan. Op de Luik-dag fietsten de mannen een alternatief, de Mergellandroute en de vrouwen gingen wandelen. Zo ontstond het vriendenclubje, Henk, Herman, Roel en ik. Wij fietsten en onze vrouwen, Anneke, Gerry, Gera en Rieja, wandelden in de Limburgse heuvelen.

Het kamperen ontwikkelde zich ook gestaag net als het fietsen. Waren Roel en Gerry begin jaren 90 nog fervente kampeers met

een tent, spoedig gingen zij over op de caravan. Een kleine auto met minder trekkracht werd ingeruild voor een sterkere. Om de 3 jaar kwam er een betere caravan. Elke keer hoorde ook er een sterkere auto bij. Steeds kwaliteit en steeds veiligheid. Roel nam geen risico's en wenste zijn leven met veiligheid te omgeven. Hij regisseerde de vakanties, de vrije tijd, de investeringen en zorgde voor kwaliteit.

Met zijn eerste caravandealer was hij niet blij. Daar was niet voldoende aandacht voor hem.

Hij koos voor een dealer in Ommen die hem was aangeraden door een vriend. Hij leefde helemaal op. Zo 'n klantgerichte benadering sprak hem zeer aan. Hij stalde er zelfs zijn caravan en liet een prachtige stereo-installatie inbouwen. Jammer, dat hij er maar één vakantie van kon genieten. Roel regisseerde op duidelijke wijze zijn kamperen.

Ook Muziek was een grote passie. Hij verzamelde vele LP's, later dus CD's, en zette het op MP-3 en op de computer en op zijn i-pod. Hij kende veel muziek, verzamelde veel muziek en luisterde ernaar zodra er tijd was. Op vakantie, na een stevige ochtendwandeling, kon hij de gehele middag zonnen terwijl hij luisterde naar zijn popmuziek.

Roel heeft in zijn leven veel concerten bezocht, maar wilde ook zoveel mogelijk dirigent zijn van zijn eigen concerten. Als er één persoon voorzichtig was, dan was het Roel. Zijn programma van het concert des levens beïnvloedde hij zo degelijk mogelijk, echter.. je kunt niet alles regisseren.

Zo was er afgelopen zondag een gewoon fietsconcert, een gewone gezellige tocht. Dit keer eens via Olst naar Hattem. Slechts met zijn zessen, want bijna iedereen was/is op vakantie.

Dan regisseert hij even niet de optimale veiligheid, is in de regenbui niet op zijn scherpst en hij verongelukt.

Wij allen zijn diep geschokt, wij hebben veel verdriet, want een hele fijne man en fietsvriend zijn wij kwijt.

De humor en zijn grote interesse voor de medemens zullen wij voortaan moeten missen.

Maar Roel heeft zich bij velen van ons, in onze harten, een grote vaste plek verworven.

In gedachten zal hij de komende jaren met ons meefietsen. Er wordt zeker over Roel gepraat. Hij leeft op die manier voort. Helaas in herinnering.

Van het concert des levens heeft niemand een program, ook Roel niet, ook wij niet.

Dan hadden wij naar een ander concert geluisterd.

Onze webmaster Henk Beijers, heeft het ongeluk gemeld op de website van de WVH en de leden met een emailadres kregen op die manier persoonlijk bericht.

Vele reacties volgden. Eén lid reageert zelfs vanuit Amerika.

Reactie Gerhard Kolkman uit Amerika.

Fietste niet al te vaak met Roel. Toch ontstond er al een band.

Groot is de verslagenheid toen ik vanmorgen, na een mooie fietstocht met Ria langs de Mississippi rivier op mijn logeeradres kwam en even mijn e-mail ging checken. "Roel overleden", dat kan niet waar zijn. Na het lezen van de berichten op de website barst je in tranen uit en blij je steken in onbegrip. En wat moet Gerry wel niet doormaken.

Vlak voor ons vertrek hebben we nog samen op de zondagmorgen naar Dalfsen gefietst. Uitgebreid hebben we het over zijn vakantie bij het Lac de St Croix gehad. Bekend terrein omdat we er als gezin ook waren geweest. O.a zijn aanwezigheid op de zondagmorgen stimuleerde mij om vaker mee te gaan met de club. Ook herinner ik me Roel als een sociale fietser. De eerste keer dat ik mee ging naar Niedersfeld, was hij het die mij vertelde hoe ik mijn krachten moest verdelen. En zo had ik nog energie over om 's avonds laat nog van zijn moppen en gevatte uitspraken te genieten.

Hoewel ik een eind weg ben, voel ik met verbonden met jullie. Dank je Henk dat je een mailtje hebt rondgestuurd en dat er deze mogelijkheid op de website is.

Vanuit het verre Amerika wensen we de naaste familie, vrienden en wielervrienden veel sterkte en kracht.

Ria en Gerhard Kolkman

Roel, wij moeten afscheid van je nemen.

Bedankt voor al die gezellige momenten.

Bedankt voor je initiatieven.

Jij leeft bij ons verder.

Dag Roel.

Gerry en verdere familie, ik schetste u een zeer positief mens. Laat dat u tot troost zijn.

Nederlandse Toer Fiets Unie

Vereniging van organisaties die zich ten doel stellen het toerfietsen, als sport en/of recreatie, te bevorderen. Lid van NOC * NSF en AIT.

Papendal, 30-09-2006

MTB – Jeugddag en Go Biking Tour

Met o.a. Bart Brentjens!

Aan:
jeugdafdelingen van KNWU en NTFU verenigingen
scholen regio Arnhem

Uniebureau
Landjuweel 5
Postbus 326
3900 AH Veenendaal
Telefoon (0318) 581300
Telefax (0318) 581309
E-mail info@ntfu.nl
Internet <http://www.ntfu.nl>
Postbank 62 66 64
Rabobank 30 72 21 245
K.v.K. Utrecht 40506073

De Nederlandse Toer Fiets Unie bestaat 50 jaar en viert dat met een grootse manifestatie op het nationaal sportcentrum Papendal bij Arnhem. Naast een symposium met als thema Fiets sport en Gezondheid, dat zal worden geopend door NOC-voorzitter Erica Terpstra, is er aandacht voor vele vormen van toerfietsen. Zo worden er een aantal clinics gehouden, waar bekende sporters als Jan Mulder (drievoudig Olympisch kampioen tandemrijden) bij betrokken zijn. Speciaal voor de jeugd wordt er in samenwerking met de KNWU een M.T.B.-jeugddag gehouden. Daar kan iedereen tussen 8 en 14 jaar aan meedoen, men hoeft geen lid te zijn van een vereniging. Instructeur is niemand minder dan olympisch mountainbikekampioen **Bart Brentjens**. Samen met een aantal jeugdtrainers van toerfiets-vereniging Ruiten Drie uit Almelo en het team van de Go Biking Tour laat hij de jeugd op een ludieke manier kennis maken met deze uitdagende vorm van toerfietsen. Een clinic duurt anderhalf uur en er start er één om 10.00 uur, om 12.00 uur en om 14.00 uur. Mountainbikes en fietshelmen worden beschikbaar gesteld. En..... de deelname is helemaal gratis! Per clinic kunnen maar 25 kinderen meedoen, dus is het zaak om je tijdig aan te melden. Dat kan individueel of per vereniging door het invullen en terugsturen van onderstaand opgaveformulier. Alles over de NTFU, over het jubileum en over de manifestatie kan men lezen op www.ntfu.nl. Voor vragen over de MTB-jeugddag kan men het e-mailadres vijftigjaar@ntfu.nl gebruiken of contact opnemen met de organiserende vereniging via penningmeester@ruitendrie.nl. Wat de Go Biking Tour is kan men lezen op: www.gobikingtour.nl

Naast de M.T.B.-jeugdclinic is er op 30 september ook de finale van de Rabobank Dikke Banden Competitie voor de jeugd. Tevens is er een interessante infomarkt op het gebied van fietsen, fietsaccessoires, reizen, gezondheid, etc.

Kortom, ook vóór of na de MTB-clinic is er van alles te beleven en zelfs ouders, die hun zoon of dochter begeleiden, kunnen er zich prima vermaken. En is men al een ervaren toerfietser, dan kan men deelnemen aan één van de wegfietstochten of de twee mooie, afwisselende M.T.B.-tochten, waarvoor men zich op de dag zelf tussen 9.00 en 10.30 uur kan inschrijven. Speciaal voor de jeugd is er bij de 25km M.T.B.tocht een groepsstart om 10.40 uur. Dan kan men ongehinderd en in eigen tempo genieten van de afwisselende natuur van de zuid Veluwe. Jeugdgroepen dienen wel zelf voor begeleiders te zorgen.

Opgaveformulier voor individuen, MTB-jeugddag NTFU, 30 september 2006 Papendal

Naam.....

Adres.....

Postcode.....Woonplaats.....

Geboortedatum.....

Telefoonnummer.....e-mailadres.....

Voorkeur voor aanvangstijd: 10.00 uur, 12.00 uur of 14.00 uur (keuze omcirkelen)

Dit formulier na invullen sturen naar: NTFU 50 jaar, Postbus 326, 3900 AH, Veenendaal, maar u kunt de gevraagde gegevens ook sturen via e-mailadres: vijftigjaar@ntfu.nl, onder vermelding van “deelnemer jeugddag”.

Opgaveformulier voor groepen, MTB-jeugddag NTFU, 30 september 2006 Papendal

Naam vereniging/school.....

Adres.....

Postcode.....Woonplaats.....

Contactpersoon.....

Telefoonnummer.....e-mailadres.....

Grootte van de groep:jongens,meisjes,

Voorkeur voor aanvangstijd: 10.00 uur, 12.00 uur of 14.00 uur (keuze omcirkelen)

Dit formulier na invullen sturen naar: NTFU 50 jaar, Postbus 326, 3900 AH, Veenendaal, maar u kunt de gevraagde gegevens ook sturen via e-mailadres: vijftigjaar@ntfu.nl, onder vermelding van “deelnemer jeugddag”.

Leidraad voor ATB & Race

Aart Leidekker
Maardijk 83
7606 KT Almelo Tel. 0546-538638 Fax: 0546-538331
KvK 08118979
BTW.nr NL081328230B01
Mobiel 06-51430957 (altijd bereikbaar)
E-mail: Leidraad@home.nl

Leidraad voor ATB & Race levert maatwerk m.b.t. aanschaf en onderhoud van ATB's en racefietsen.

Leidraad ATB & Race huldigt het principe dat fietsplezier begint bij aankoop en daar niet eindigt; klein en groot onderhoud is geen probleem.

Ongeëvenaarde prijsstelling!!!!!!

Voor een overzicht uit het assortiment, kunt u een prijslijst aanvragen Voor onderdelen die niet op de lijst staan kan telefonisch prijsopgaaf worden gedaan of via de mail (leidraad@home.nl). Ook het assortiment van onderstaande merken kan worden geleverd.

Daarnaast leveren wij ook complete fietsen (ATB & Race) op maat en naar wens, in zowell (plain butted, double butted, triple butted (super light) en volledig carbon.

De prijs is net als de onderdelen ongeëvenaard.

Tijdrit 22 augustus2006

	start	finish	tijd
1 Henny Boomkamp	17:00	27:34:00	10:34
2 Marinus Nijland	15:00	25:49:00	10:49
3 René Nijland	15:30	26:33:00	11:03
4 Allard Markvoort	16:30	27:42:00	11:12
5 Gerrit Nijland	14:30	25:52:00	11:22
6 Reind Brouwer	14:00	25:27:00	11:27
7 Gerrit Luggenhorst	13:00	24:35:00	11:35
8 Henk Markvoort	17:30	29:27:00	11:57
9 Herman Tuntelder	16:00	28:10:00	12:10
10 Arno Kamperman	12:00	24:28:00	12:28
11 Jan Bokhorst	11:00	23:30	12:30

Blinde tijdrit 29 augustus 2006

	geschatte tijd	werkelijk tijd	verschil
1 Jan Scheperman	13:05	13:04	-1
2 Henk Luggenhorst	14:20	14:16	-4
3 Gerrit Nijland	11:15	11:10	-5
4 Reind Brouwer	11:38	11:33	-5
5 Gerrit Luggenhorst	11:49	11:58	9
6 René Nijland	10:50	10:59	9
7 Joost Boetes	11:10	11:25	15
8 Henk Keizer	11:05	10:41	-24
9 Gerhard Kolkman	12:35	12:03	-32
10 Allard Markvoort	12:15	11:28	-47
11 Henk Markvoort	12:47	11:49	-58

Tourfinish 2006

Voor de trouwe lezers van het Kettingblad is het geen nieuwtje dat we elk jaar met een groep naar de finish van de Tour in Parijs gaan. Dit jaar waren we met acht personen, naast de harde kern van 6 (Christel, Gerard, Bert, Annemarieke, Yvonne en Jan) hadden we twee nichtjes bij ons die de Tour en de renners ook wel eens van dichtbij wilden zien.

Zaterdagmorgen vroeg op weg. Gelukkig was het niet al te druk op de wegen waardoor we lekker opschoten en tegen twaalfen aankwamen bij ons hotel in Parijs.

Het plan voor die middag was gauw gemaakt. De vrouwelijke helft zou gaan shoppen en de mannelijke liefhebbers zouden een plekje zoeken waar we de tijdrif via de TV zouden kunnen volgen onder het genot van een biertje.

's Avonds kreeg Bert een sms-je van een goede bekende. Hij had tribune kaarten voor ons, of we daar belangstelling voor hadden? Natuurlijk, mooi natuurlijk om dat mee te maken als je samen in Parijs bent.

Zondagmorgen gingen we naar Antony-Sceaux, een voorstad ten zuiden van Parijs, om de start mee te maken. Met de RER trein was het makkelijk te bereiken. Het bleek op de parkeerplaats van een oud kasteel te zijn. De ploegbussen waren nog niet allemaal aanwezig, de RABO bus was er in ieder geval nog niet en daar kwamen we eigenlijk voor natuurlijk.

De meeste mensen stonden, zoals gebruikelijk, bij het tekenpodium. Het was echt stampvol daar terwijl de renners daar maar even zijn. Bij de bussen was (en bleef!) het rustig.

De RABO bus werd pal voor ons geparkeerd met daarnaast de ploegleiderwagens.

De fietsen werden gepoetst, gecontroleerd en netjes op een rijtje naast de bus gezet.

De renners waren ondertussen ook al aangekomen en Pieter Weening ging als eerste met de twee nichtjes, Lindsey en Helene, op de foto.

Daarna wilden ze graag de andere renners, de fietsen en de bus van dichtbij bekijken. Officieel mag dat niet, er staan agenten te kijken of er niemand over het hek komt. Was je echter eenmaal ongemerkt over het hek geglipt dan kon je

verder je gang gaan. Stiekem klommen de meiden over het hek. De RABO mensen zagen het allemaal gebeuren en vonden het prachtig. Oef, was dat de fiets van Michael Rasmussen? Ja hoor, ga er maar even op zitten. Erik Breukink ging op de foto evenals Joost Posthuma en uiteindelijk ook Michael Boogerd toen hij naar buiten kwam.

Met een big smile gingen Joost en Michael met de meiden op de foto. Die vonden het allemaal prachtig en wij zagen het vanaf het hek allemaal aan.

Na enige tijd waren de renners allemaal vertrokken en werd er weer teruggeklommen over het hek onder de ogen van de verbaasde franse agenten....

Later zag ik Michael nog staan in het startvak, samen met Pieter Weening. Ik heb Michael meteen maar even gevraagd hoe het met z'n keel was. Ietwat schor zou hij dat het wel ging en dat het erbij hoorde en toen vertrok de hele meute voor de slotetappe naar de Champs Elysees.

Op de Champs Elysees was het weer een drukte van belang. Gelukkig hadden we een plekje op de tribune, zo'n 250 meter voor de streep. Hierdoor hadden we een zitplaats waar we ook nog zicht hadden op een groot TV scherm.

Het duurde lang voordat de renners uiteindelijk op de Champs aankwamen, ze namen er duidelijk hun gemak van en geef ze eens ongelijk!

Bij het opdraaien van de Champs ging het gas er echter weer flink op en was het een groot lint. Hushovd won uiteindelijk de sprint voor McEwen en toen was de Tour weer voorbij.

Wij trokken na afloop Parijs in en maandagmiddag werd weer richting Nederland gekoerst.

Yvonne en Jan

Uit de notulen van de bestuursvergadering van 23-08-2006

In de poll op de site is een idee voorgesteld om het kettlingblad digitaal aan te bieden ipv gedrukt. Dit gaf behoorlijk wat reactie en discussie. Op zich weer een teken dat de clubblad nog waarde heeft.

Het bestuur, heeft beslist om het clubblad gewoon in drukversie aan de leden te blijven toesturen. Wel kan als, extra service, de digitale versie via de website worden gedownload. Op de versie die van internet kan worden gehaald zullen de adresgegevens (oa van het bestuur) moeten worden weggelaten

Reactie van de redactie:

In de gedrukte vorm zie je niet wat je mist, zoals hierboven de foto's van Michael B. en Joost P. met de nichtjes van Jan O. Die zien er digitaal een stuk beter uit, dan hier in "armoedig" zwart wit.

HB

Finish 100 Cols in zicht

Het hoogseizoen 2006 in een notendop

Het jaar 2006 was een druk fietsjaar met veel buitenlandse bestemmingen. In eerste instantie leek een trainingstrip naar Spanje niet door te gaan. Toen mijn programma ingevuld werd met een weekje Thônes voor de 100 Cols, aansluitend daarop een Hemelvaartweekend Eifel met studiegenoten, een paar weken later gevolgd door een weekend met collega's en dan een lange vakantie waarin weer een stuk van de 100 Cols zou worden gereden, was dit al een fors programma. Toen Spanje toch door ging heb ik mij daar toch voor opgegeven omdat het vorig jaar leuk was en de Sierra Nevada mij aantrok. Het gevolg was wel dat er 3000 km in drie maanden tijd in het buitenland gereden zou worden. In dit stuk is een kort overzicht van de hoogtepunten opgenomen. Spanje is in het vorige Kettingblad al uitvoerig aan de orde geweest.

100 Cols vanuit Thônes

Vorig jaar was ik met de 100-Colstocht in Beaufort, aan de voet van de Cormet de Roselend, geëindigd. Ik heb er toen heel bewust naar gestreefd om na de Roselend te finishen, want dat is de laatste 2000 meter col van de tocht. Ik kon dan dit voorjaar verder zonder last te hebben van afgesloten cols i.v.m. sneeuw. Toen ik op 19 mei in Beaufort was, bleek dit een goede strategie te zijn geweest, want de Roselend was inderdaad nog gesloten. Ik had kamp opgeslagen in Thônes, zo'n 20 km ten oosten van Annecy. De eerste fietsdag was met 6 cols (o.a. Saisies, Aravis en Croix Fry) pittig. Daarna volgde een overgangsetappe door Annecy naar het westen richting de Grand Colombier. Toen ik het keerpunt in Rumilly bereikte, was het ondertussen gaan regenen. Via de Col de Leschaux reed ik terug naar Annecy. Gelukkig werd het tijdens de klim droog, zodat ik over een droog wegdek kon afdalen. Daarna viel de regen weer gestaag naar beneden. Ook de volgende ochtend was het niet geheel droog. Het weer zou vanuit het westen opklaren. Ik ben met de auto naar Rumilly gereden voor de rit naar de Grand Colombier. Eerst moest ik de Col de Clergeon over. Uiteraard moest op de top een foto genomen worden. Van de andere kant kwam een man en een vrouw aangelopen. De man leek het moeilijk te hebben, maar toen hij het collenbordje zag perste hij er een sprint uit. Triomfantelijk stond hij te juichen. De vrouw protesteerde (hoogste punt was even terug al, dit was niet eerlijk), maar de man had alle schik. De Grand Colombier vanuit Culoz is niet eenvoudig. Na ca 4-5 km zit een vreemd steil stuk. De berg heeft hier een uitloper waar de weg steeds van de één naar de andere kant door heen

steekt. Halverwege de klim zit een stuk van 1 tot 2 km dat nagenoeg vlak is. In de auberge op 2 km voor de top werd een controlestempel gehaald. De 100 Cols zaten er weer even op.

Reservedagen in Thônes

Aangezien in mei het weer misschien nog niet zo stabiel is, had ik vijf dagen geboekt, terwijl ik er maar drie nodig had voor de 100 Cols tocht. Op de regen van de tweede dag na was het weer redelijk goed en daardoor had ik twee reservedagen over. De eerste dag werd een ronde over de Col de la Colombière, niet te verwarren met de Grand Colombier. Onder aan de klim in St.Jean-de-Sixt stond al aangegeven dat de col dicht zat. Met een hoogte van 1613 m kon ik mij niet voorstellen dat zo veel sneeuw op de col kon liggen dat ik daar niet zou kunnen passeren. Ruim een kilometer onder de top kom ik langs de eerste sneeuwvlaktes. Achter één rotsblok was zo veel sneeuw blijven liggen dat ik even moest klunen. Op de top lag een laagje van 1 cm snelsmeltend ijs. Zo te zien had net 's morgens een sneeuwschuiver de weg vrij gemaakt. Vanaf de top leek de andere zijde van de col sneeuwvrij. In de afdaling werd

Sneeuw op de top Col de la Colombière (F)

ik aangehouden door een wandelaar. Hij waarschuwde mij voor twee mannen die bezig waren om losse stenen van de berg te verwijderen. De losse stenen kregen een zetje en rolden van de berg naar beneden (over de weg !). Met geschreeuw en gezwaai vroeg ik hen even een pauze in te lasten zodat ik kon passeren. Slingerend tussen de stenen door vervolgde ik mijn weg. Dit duurde niet lang want even verderop stond een vrachtwagen midden op de weg. Ook hier waren mannen bezig om de weg gereed te maken voor de zomer. Via de greppel kon ik net langs de uitgestoken poten van de vrachtwagen. Via het andere dal, Gorges des Eaux, klom ik weer naar St.Jean-de-Sixt. Ik had nog wat tijd over en boog halverwege van de doorgaande weg af naar de Col des Glières. Over een smalle met soms hoge stijgingspercentages klim je naar een hoogvlakte. De laatste 1,5 km naar de col is onverhard. Tijdens de oorlog zaten verzetsstrijders op deze hoogvlakte, ook 's winters.

Toen ik weer in St.Jean-de-Sixt was zag ik tot mijn verrassing een collenbordje staan; een extra streepje. De afdaling naar het hotel werd voluit gereden, want van de andere kant kwam een dikke onweersbui het dal binnen drijven. De laatste dag werd de Col de la Forclaz gereden. De eerste dag had ik ook al een Col de la Forclaz gereden. Er zijn er namelijk meerdere. Net ten noorden van Albertville ligt er één (870m) en zo'n 20 km verderop, tegen het meer van Annecy ligt de bekendere van 1150m. Op de grens van Zwitserland en Frankrijk ligt er ook nog één.

Waterballet in Schüller

Op de terugweg vanuit Thônes werd aangelegd in Schüller, nabij Stadtkyll, in de Eifel. Net als vorig jaar zou dit de uitvalsbasis worden voor een lang weekend met drie studiegenoten. Veel verschillen met vorig jaar waren er niet. Het weer: regen, regen en nog eens regen. Op zaterdag hebben wij nog een stukje gereden, hoewel het verre van droog was. Eén van de jongens was enigszins ziek aan het weekend begonnen. Hij dacht na een paar dagen gedwongen rust dat het wel zou gaan. Hij klapte echter de laatste 20 km volledig in. De volgende dag was het weer voor het eerst goed, maar hij was nog niet hersteld. Wij zijn toen maar met z'n drieën gaan fietsen. Wij hadden al wel besloten om een dag eerder naar huis te gaan.

Wonderbaarlijk herstel

De laatste jaren rij ik samen met een aantal collega's en leden van OWC de Ambtenaren-toertocht in Amersfoort. Verder zijn wij ook al

samen wezen fietsen in Zuid-Limburg. De schoonfamilie van de organisator van deze tripjes woont in Zuid-Limburg. Dit jaar zouden wij na de tocht in Amersfoort op vrijdag 9 juni Limburgs Mooiste op zaterdag de 10e gaan rijden. Dit betekende na een fietstocht van 150 km een autorit naar Limburg. Er was stevig doorgefietst, het was warm en erg druk op de weg. Toen wij in Landgraaf aankwamen, voelde ik mij nog redelijk goed. Al snel werd ik steeds misselijker. Wij zouden eten bij de schoonouders van de collega, maar bij de derde hap dreigde alles er weer uit te komen. Ik ben doodziek ter plekke het bed ingedoken. Binnen een half uur had ik de WC-pot twee keer gevoed met mijn maaginhoud. De collega kwam overleggen wat wij zouden doen. Omdat wij met een redelijke groep waren, hadden wij een huisje gehuurd. Wij besloten dat ik later op de avond opgehaald zou worden. Gelukkig kwam ik in slaap. Rond 23:00 uur werd ik wakker en was helemaal opgeknapt. Rond 23:20 uur werd ik opgehaald. In het huisje werden nog snel een aantal boterhammen naar binnen gewerkt. De volgende ochtend werd een flink ontbijt genuttigd want wij waren van plan om de 250 km te rijden. De eerste lus van 100 km is niet erg zwaar. De zware beklimmingen zitten in het tweede deel van de tocht. De anderen kwamen met regelmaat even naast mij rijden om te informeren naar mijn gezondheid. Ik voelde mij goed en had nergens last van. Ik kon het tempo van de groep goed volgen. Na de passage van Landgraaf werden de beklimmingen talrijker en zwaarder. De voorgaande jaren was mij al opgevallen dat ik op dit terrein in het voordeel was. Samen met één van de OWC-leden leidde ik steeds de dans tijdens het klimmen. De anderen stonden toch te kijken van het wonderbaarlijk herstel: de ene avond doodziek en overgeven, de volgende dag in het voorste gelid meerijden. Sinds de Tour weten wij van Floyd Landis in ieder geval één manier om dat te bereiken. Na 150 km zijn wij gestopt omdat het veel te laat zou worden als wij de hele tocht zouden uitrijden. Een aantal hadden het niet gemakkelijk, onder andere door het bloedhete weer. Daarnaast zouden wij 's avonds nog BBQ'en bij de zwager van de organisator.

Betrapt!

Binnen drie weken na het weekend met de collega's stond de grote vakantie al weer op het programma. Voor de 100 Cols stond het traject door de Jura van de Grand Colombier naar de Ballon d'Alsace op de rol. Aangezien hier naar mijn gevoel te weinig zwaar klimwerk in zat, werd halverwege een weekje Zwitserland opgenomen. De eerste ritten werden gemaakt

Kasteel op heuvel bij Sion (CH)

vanuit een hotel aan het meer Lac Genin, niet ver van Nantua en Oyonnax. Het hotel had maar drie kamers: Côté Lac, Côté Montage en Côté Foret. Direct duidelijk is dus het uitzicht: meer, bergen en bos. Vanaf dit hotel kon de route op de Grand Colombier weer opgepakt worden. De tweede dag ging het al weer verder naar het noorden. In St.Claude werd een stempel bij het postkantoor gehaald. Het was marktdag en druk in het centrum. Bij een supermarkt werd eten gehaald. Terwijl ik een beetje dromerig voor mij uit sta te kijken in de rij voor de kassa, zie ik ineens twee WVH-shirts. In een flits herken ik Henri en Ria ten Brinke die voor de winkel langs komen fietsen. Tegen de tijd dat ik buiten sta waren zij al uit zicht. Ik had niet gezien welke kant zij waren opgereden. De meest logische wegen waren de D69 en de D437, beiden richting Morez 30 km verderop. In een fors tempo reed ik de Cote de Valfin over de D437 omhoog. Aangezien ik hen voor de top niet achterop kwam, kon het bijna niet anders of zij hadden de andere weg genomen. Op de top heb ik een stop gehouden en de tocht in een 'normaal' tempo vervolgd. Er bestond een kans dat ik hen in Morez zou tegen komen. Bij het binnenrijden van Morez kwamen Henri en Ria inderdaad van de andere kant aangereden. Zij bleken op een camping in St.Claude te staan. Zij zouden via de D437 terug rijden. Ik had een iets grotere lus in gedachten en moest ook verder zuidwaarts.

Sion

Na het bereiken van Censeau als tussenstop van de 100 Cols tocht en een rondrit langs de l'Ain op de reservedag, was het tijd voor het echte werk in Zwitserland. Vanuit Sion zouden een aantal 2000+ passen beklommen worden. Op weg naar Sion werd ik door de douane van de weg geplukt. De auto werd onderzocht terwijl ik aan de tand gevoeld werd: "Heeft U

iets aan te geven?", "Heeft tabak of alcohol bij U?", "Heeft U drugs bij U?". Die Nederlanders schijnen een verdacht volk te zijn. Gelukkig konden ze niets vinden hoewel een potje autolak wel de aandacht trok. In Sion kwam ik de volgende onaangename verrassing tegen. Het geboekte hotel bleek maar één fatsoenlijke parkeerplaats te hebben. Op de andere plek liep je het risico dat je vastgezet werd. In de nabije omgeving van het hotel was verder geen vrije parkeerplaats aanwezig. Ik had een paar etappes de auto mee willen nemen om het stuk door het vlakke dal sneller af te kunnen leggen. Om de verworven plek te behouden werd besloten om deze stukken toch maar met de fiets af te leggen.

Zwitserse passen

In Zwitserland werd per dag maar één pas beklommen, maar dat waren dan wel beste passen: Simplonpass (2005m, 22 km), Nufenenpass (2478m, 56 km), Col du Grand St. Bernard (2473m, 42 km) en Col du Sanetsch (2243m, 25 km). Aangezien ook een aantal keer een stuk door het dal afgelegd moest worden, ontstonden een aantal ritten van 150 km. Op de Grand St. Bernard kwam ik in het eerste deel van de afdaling deelnemers van de Ralley des Alpes tegen. Aan dit vijfdaagse race-evenement nemen 100 oude auto's deel. Vanaf de splitsing van de weg door de tunnel en de weg over de pas tot aan de top hielden zij een tijdproef. De auto's stelden zich op een parkeerplaats op om om de beurt te starten, een mooie gelegenheid om langs de auto's te lopen. Op de Sanetsch kreeg ik voor het eerst tijdens het fietsen met slecht weer te maken. De avond er voor had ik een soort tijdrif gereden van Martigny naar Sion met een bui op de hielen. Ik was nog maar net in het hotel of ik hoorde reclameborden door de straten van Sion stuiteren. Ik was over de Col du Sanetsch tot bij het stuwmeer gereden, maar op de terugweg was de berg ondertussen in wolken gehuld. In de afdaling kreeg ik regen. De laatste dag in Zwitserland was het (zwaar) bewolkt en moest het beperkt blijven tot een vlakke etappe door het dal.

Babylonische spraakverwarringen

Na het binnenhalen van de nodige hoogtemeters kon ik weer verder gaan met de 100 Cols tocht in Frankrijk. Als basiskamp was Baume-les-Dames gekozen aan de A36 (Besancon - Mulhouse). Met de auto naar Nods

Deelnemers Rallye des Alpes

om van daar uit de lus naar Censeau te maken. Net toen ik opstapte kwamen drie wielrenners langs, twee mannen en één vrouw. Ik sloot net buiten het dorp aan bij het groepje. De vrouw sprak mij aan, maar uit mijn reactie begreep zij dat ik geen Fransman was. Toen ik meldde dat ik een Nederlander was, kom in onvervalst Nederlands "Ben jij Nederlander!?". Zij bleek de 55-jarige Zwitserse Verena Bults te zijn, die samen met een 71-jarige landgenoot onderweg was. De derde man was een Fransman die niet bij hen hoorde. Zij bleek goed Nederlands te spreken. Dit kwam doordat zij 10 jaar met een Nederlander getrouwd was geweest. In het volgende dorp bleek een weg afgesloten te zijn en moesten wij onze routes aanpassen. Het bleek dat onze routes nog 40 km samen liepen. Gezellig kletsend in het Nederlands vervolgden wij onze weg terwijl haar reisgenoot er een beetje verlaten achteraan fietste. Zij waren onderweg naar het vakantiehuisje van de man, die zij tijdens een fietsvakantie in de Toscane had leren kennen. De echtgenote van de man was daar al. In Nans zouden wij uit elkaar gaan, maar besloten om daar eerst bij een café te stoppen. Ondertussen begon ook de man zich met de gesprekken te bemoeien. Het werd toen wel een mengelmoesje aan talen: Nederlands, Duits, Zwitsers Duits en Engels werden dwars door elkaar gesproken afhankelijk wie tegen wie sprak. Toen de ober bij ons kwam werd daar Frans aan toegevoegd. Na het inslaan van de versterkingen en het uitwisselen van adresgegevens gingen wij uit elkaar. Ik was ondertussen wel aardig achter op schema geraakt waardoor de rest van de dag flink doorgereden moest worden.

Le Bambi in Baume

Ik had 's morgens wel wat problemen in het hotel "Le Bambi" in Baume. Na het ontbijt en het omkleden was ik de deur uitgelopen. De

vrouw van het hotel kwam achter mij aan. Ik moest nog betalen. Ik gaf aan dat ik voor zes nachten gereserveerd had. Als bewijs liet ik de reservering zien. Toen begon zij te zuchten en moeilijk te kijken. Het bleek dat het hotel niet alleen de zondagmiddag gesloten was, zoals normaal, maar ook éénmalig de avond van 9 juli. Het zou toch niet te maken hebben met de WK-finale Frankrijk - Italië die 's avonds gespeeld werd? Na lang zoeken kreeg ik een reservesleutel van het hotel mee, zodat ik naar binnen kon. Het diner moest ik maar nuttigen in het restaurant 50 meter verderop. De Fransen waren erg zenuwachtig, reden toeterend door de straten en probeerden voor 20:00 uur thuis te zijn. In Sion (niet ver van Italië en Frankrijk) had ik al gemerkt dat het 's avonds erg onrustig kon worden bij een overwinning. "Gelukkig" verloor Frankrijk zodat ik rustig kon slapen.

Vogezes

De volgende twee dagen werd de 100 Cols tot over de Ballon d'Alsace in Bussang volbracht. De Ballon d'Alsace is een lekker lopende col, niet te steil, en met 16 km niet te lang. Vanuit Bussang had ik mij voorgenomen om via de Col des Croix en Col du Stalon terug te rijden naar de auto. Een onweersbui boven de Vogezes leek roet in het eten te gooien. Op de Col des Croix linksaf de smalle D16 op. Dit werd een riskant stukje omdat er nog een bui verderop boven de bergen hing. Ik kon echter terug als het moest. De bui leek langs mij heen te trekken. Vlak voor de top was het wegdek echter nat en in de afdaling begon het regenen. Het ging steeds harder regenen, waardoor ik besloot om even te gaan schuilen. Ik zag verderop blauwe lucht. Na een kwartier zat de scheiding tussen de bui en de blauwe lucht nog steeds op dezelfde plek. De bui hing vast in het uiteinde van het dal. Uiteindelijk moest ik toch maar 10 km door de regen naar het droge weer.

Finish 100 Cols

Hiermee zaten een paar drukke fietsmaanden er op. Volgend jaar heb ik nog 240 km te gaan voor de 100 Cols tocht tot de finish in Saverne. Sinds kort is een extra lus in de Pyreneeën toegevoegd aan de tocht.

Gerrit Luggenhorst

Richting Alpen

Dit is al de zoveelste keer dat ik voor de 100 Cols naar Frankrijk ben gereden. Het gedeelte van de 100 Cols dat ik hoop te rijden is maximaal 452 km lang en zal me dan van Malaucene naar St. Paul, aan de voet van de Col de Vars, moeten brengen. Dat is tenminste, als alles goed gaat. In deze etappe zit een grote, of beter een hoge, onzekerheid: de Col de la Bonette. Met zijn minimale hoogte van 2715 m, om de Cime de la Bonette zelfs 2802 m, is het geen bult om licht over te denken. Maar of dit lukt?

Vaison la Romaine - Céreste

Dat was echt afzien die eerste dag. Niet zozeer dat de 117 km's te veel waren. Nee, mijn grootste vijand stond op circa 8 lichtminuten afstand; de zon. Maar goed, beginnen bij het begin. Als ik de fiets naast de auto heb staan, mis ik de knobbel waar de helm altijd aanhangt. Shit, ik heb de fietstas vergeten. Dus ik mis twee binnenbanden, plakspullen en mijn slot. Een reserve setje plakspullen zit gelukkig in de tas. Uit de gereedschapskist zoek ik nog een nieuwe binnenband. De schade valt dus mee. Dan gaat het op pad. De 10 km naar Malaucene valt tegen. Het gaat valsplat omhoog met tegenwind. Er wordt een startstempel gescoord en de rit kan beginnen. De eerste col, Pas du Voltigeur, stelt met 328 m niets voor, maar wordt wel op de foto gezet. Het is immers de eerste. Col de Fontaube is de eerste echte col; (635 m). Het gaat zwaar, de zon brandt en

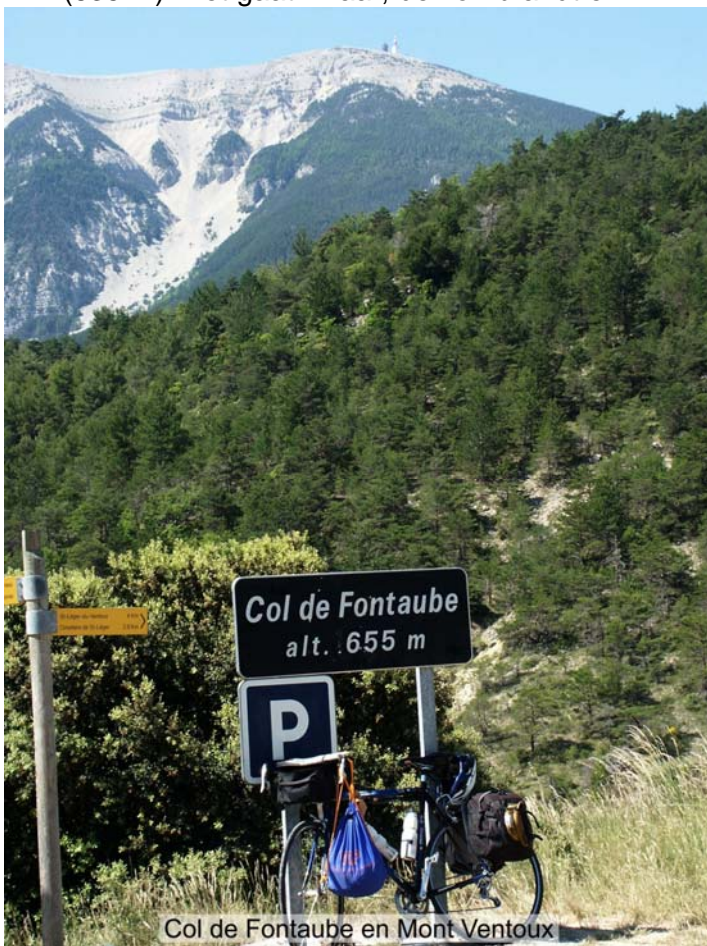
het is eigenlijk veel te heet. In de verte kijk ik tegen de Ventoux. Die ligt daar mooi, gewoon laten liggen.

Na Montbrun komt de klim van de dag. Over 15 km klim ik van 510 m naar 1212 m. Het wil niet. Ik ben niet vooruit te branden. Het is te heet. Dat wordt nog wat de komende dagen. Bij Barret, 2 km voor de tussen-col, moet ik van de fiets. Het gaat niet meer. Na een paar minuten rust, zwoeg ik verder. Ik stop even op de Macuegne en fiets door; nog 5 km klimmen. Na een paar km moet ik weer stoppen. Ik ga in de schaduw op een steen zitten. De temperatuur (40 °C op de teller) moet omlaag. Met moeite wordt de col gehaald. De helm gaat op en snel omlaag. Er staat hier een fris briesje, de temperatuur zakt iets. Ik rij nu tussen de lavendelvelden door. Jammer dat het nog niet bloeit. Het gaat een beetje op en neer, maar ik schiet nu redelijk op. Dan gaat het eindelijk langzaam omlaag richting Céreste. Hier wacht me nog een onaangename verrassing; de cote de Céreste. Deze ligt zo dat de zon me vol vat. Even na vijven sleep ik me het hotel in. Vandaag heb ik gered.

Céreste - La Palud sur Verdon

Het weer ziet er slecht uit als ik op sta; de zon brand al weer fors. Ik begin bijna direct aan de eerste klim. Het gaat nu nog wel, het zou niet warmer moeten worden. De klim verloopt redelijk voorspoedig. Het gaat niet super, maar toch. Daarna lekker afdalen. Eigenlijk hoor je een jasje aan te trekken bij een afdaling, of minimaal trek je de rits helemaal omhoog. Dat is zelfs op dit vroege uur niet nodig. In een shirtje met de rits open tot midden op de buik daal ik af.

Vanaf Vitrolles volgt een schitterende route, maar niet mijn favoriet. Volgens de beschrijving krijg ik twee cotes tot aan Manosque. Ja, ja; twee én de rest. De

Col de Fontaube en Mont Ventoux

Cote de Vallongue is zeker niet steil, maar wel lang. Er lijkt geen einde aan te komen. En de temperatuur? Die stijgt al weer naar grote hoogten. Langzaam gaat het over een grote weg richting bergen. Een beetje op, een beetje neer. Gelukkig is er een enkele keer iets schaduw. Op een gegeven ogenblik komt in de verte een helder blauw meer in zicht; het Lac de Ste. Croix. Na een afdaling sta ik voor de afslag naar Moustiers. Dat dorp ligt verhoogd tegen de bergwand aan geplakt. De zon staat er vol op te branden. Het is een mooi, klein dorpje. Maar ja, dat weten al die honderden toeristen ook. Dan staat er een man naast de weg te wijzen naar zijn vrouw. "Gaan we die kant uit of die kant?" Ik kan het niet laten en zeg "Die kant" wijzend in mijn fietsrichting.

Het eerste deel van de klim richting Grand Canyon du Verdon gaan opmerkelijk soepel. Na de Col d'Olivier wordt het moeilijker. Ik krijg weer last van de hitte en de vaart is er helemaal uit. Dan is 7 km klimmen een heel eind. Uiteindelijk wordt de Col d'Ayen toch bereikt, al was het wel zwoegen. Nu vanaf ruim 1000 m een stukje afdalen en ik ben bij het hotel. Nog steeds hoeft zelfs de rits van het shirtje niet omhoog.

La Palud sur Verdon - Entrevaux

Na het ontbijtje voel ik me nog steeds slap. Als het niet beter wordt, wordt het niets vandaag. Ik begin met een afdaling. Ik slinger omlaag, klim weer iets en daal weer tot ik echt langs de Verdon rij. Even gaat het door een smalle kloof, dan bereik ik Pont de Soleils. Hier gaat het rechts de brug over en begint een lange klim. Het golft langzaam langs de Jabron omhoog. In het dorp Jabron moet ik verplicht een stempel halen. Maar het is geen dorp, het is amper een gehucht te noemen. Een paar huizen op een stukje rots. Er is zo weinig, dat de korstmossen van armoede maar op de verkeersborden groeien. Dan maar geen stempel. Ik besluit buiten het dorp het plaatsnaambord maar te fotograferen. Misschien dat Brenon groter is. Langzaam klim ik door. Helaas, Brenon is amper groter dan Jabron. Hier maak ik

een foto van een ander bord met plaatsnaam. Volgens de routebeschrijving volgt er nu een col. Kennelijk heb ik even niet opgelet, want ik heb niets gezien. In het volgende dorp, weer iets groter, schiet ik een cafeetje voorbij. Te laat, geen zin om volledig in de remmen te gaan. Dan maar geen stempel.

Het gaat nu langzaam iets omlaag tot ik op een grotere weg kom. Hier moet ik links omlaag. Ik kan echter de verleiding niet weerstaan en sla rechts af. Na 500 m sta ik op de Col de Clavel (1060 m). Hier eet ik iets (op precies de zelfde plek als waar Gerrit ook heeft zitten eten) en rij dan toch maar aan de juiste kant omlaag. Een paar afslagen verder gaat het richting St. Auban. Langzaam golf ik door het terrein. De fut is er nog steeds niet om hard te rijden. De temperatuur is hier op 1000 m wel iets beter. Zo nu en dan drijft er zelfs een wolkje voor de zon langs. Maar let op; niet te vaak en zeker niet te lang. Dan wordt St. Auban bereikt. Weer zo'n dorp tegen de rotsen geplakt. Ik snap alleen nog niet hoe het met de weg zit. Volgens de kaart draai ik direct rechts langs St. Auban. Maar daar ligt alleen een hoge rotswand. Dan heb ik het door. Die massieve rotswand is niet massief, daar zit een scheurtje in. Tenminste, aan deze kant is het volgens mij nog geen 10 m breed. Met één hand aan het stuur en de camera in de andere hand rij ik zachtjes de Clue de St. Auban in. Dit is echt iets om al fietsend te filmen, niet om te fotograferen.

Bij het volgende gehucht gaat het klimmen pas echt beginnen. In 3 km klim ik 180 m. De helling loopt op tot 16 %. Op het eerste steile stuk moet ik even van de fiets. Ik ben kapot. Na een paar minuten gaat het verder. De helling zwakt iets af, maar er komt nog een stukje van 16 % voor ik boven ben. De afdaling is moeizaam. Ging

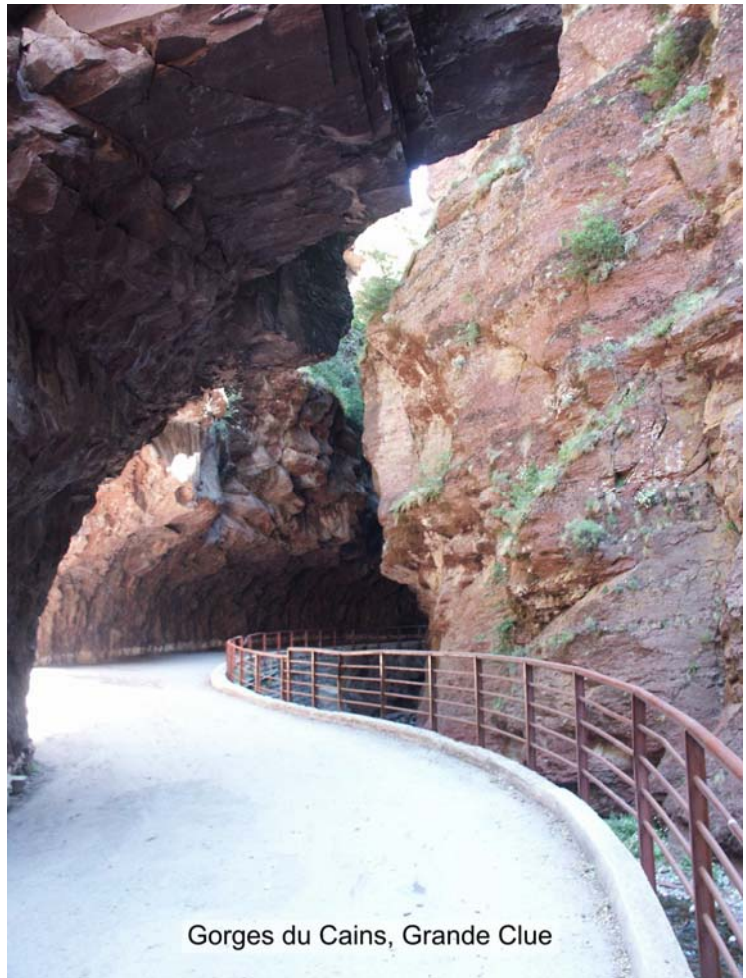
het met "slechts" 16 % omhoog, hier gaat het tot 19 % omlaag over niet al te best asfalt. Net beneden volgt de volgende uitdaging. Het eerste stukje gaat even 14 % omhoog. Moet ik ook nog door de binnenbocht omdat er een auto achter me zit. De rest van de col gaat wel, al is het hier weer een stuk warmer. Nu nog even omlaag en ik ben in Entrevaux, de overnachtingsplaats.

Ik heb besloten de rit voor de 100 Cols af te breken. Ik ben nog niet gewend aan de hitte. Om morgen St. Dalmas te bereiken moet 2500 m hoogteverschil worden overwonnen. Een groot deel van deze hoogtemeters zal op het heetst van de dag, en onder de 1000 m geklommen moeten worden. Dat red ik niet, nu ik al drie dagen heb moeten afzien in de hitte. Tenminste, niet als een mooie fietsdag tijdens een vakantie, hooguit als een lange dag zwoegen, zweten en ploeteren. En daarvoor ben ik niet naar Frankrijk gekomen.

Rondje Gorges du Cians

Dat ik gisteren heb besloten niet naar St Dalmas te rijden maar in Entrevaux te blijven, betekent natuurlijk niet dat er niet gefietst wordt. Sterker nog, ik ben gewoon verder gegaan op de 100 Cols. De eerste 15 km gaat iets omlaag (circa 150 m). Zo fris uit het hotel en vroeg op de ochtend, gaat het lekker snel. Dan gaat het linksaf de Gorges du Cians in. Ik draai een mooie, smalle kloof in. De wanden zijn zo hoog dat ik beneden in de schaduw rij. Zo heb ik mijn klimmen het liefst; heel fris maar net geen kippenvel. Maar helaas, de kloof wordt weer breder. In de verte zie ik een paar haarspelden tegen de bergwand, Daar hoeft ik niet omhoog. De gorge volgt het water en gaat niet over de berg. Een eindje verder draai ik dus de eerste haarspeld in. Hier begint een aardige klim. De zweetklieren beginnen al weer overuren te draaien. Ik rij nu een rood-bruin gebergte in. Dat is weer eens een hele andere kleur dan altijd die grauwe rotsen.

Volgens de routebeschrijving moet ik de tunnels links laten liggen en er om heen rijden. Dat kan voor het eerst bij de tunnel

Gorges du Cains, Grande Clue

de Petit Clue. En toegegeven, de oude weg er omheen is schitterend, maar om nu te zeggen "spectaculair", zoals in de beschrijving, nee. Dan bereik ik de tunnel de Grande Clue. Dat is een heel ander verhaal. Ook hier rij ik om de tunnel heen. Maar het is wel heel goed opletten, anders zou je vooral aan het begin zweren dat je toch door een tunnel rijdt. De rotswanden van de kloof raken elkaar praktisch en de weg is uitgehakt uit de wand.

Dan wordt het landschap breder. Over een paar korte haarspelden klim ik Beuil in. Hier weet ik in een winkeltje nog een stempel te scoren. Het bewijsstuk voor het behalen van deze plaats. Eigenlijk moet ik aan het einde een bewijsstuk met datum halen. Maar ik mis het postkantoor, zie geen bank en heb geen zin om alleen voor een datum op een kassabon iets te halen dat ik eigenlijk niet nodig heb. Maar goed, dit is wel het einde van de 100 Cols van 2006.

Tijdens het eten bestudeer ik de schade. Over een klim van 22 km heb ik bijna 2,5 uur gedaan. Dat met een hoogteverschil van 1100 m. Dit zou de rit naar St. Dalmas

moeilijk, maar zeker niet onmogelijk hebben gemaakt. Na het eten sla ik links af richting Col de Valberg, in plaats van rechtsaf. Na de col gaat het omlaag naar Guillaumes en de Gorges de Daluis. Aan het begin van de Gorges moet ik een heel stuk iets klimmen. Dat gaat dus voor geen meter. Het is nog steeds bloedheet (35 °C). Over stukje van 7,5 km, dat slechts 65 m oploopt, doe ik bijna een half uur! 35 Km klimmen, van St. Saveur naar St. Dalmas, met een hoogteverschil van 1100 m, onder deze omstandigheden en met bepakking zou een martelgang zijn geworden. Toch maar goed dat ik niet doorgereden ben richting St. Dalmas.

Ik kom nu door een heel stel (voormalige spoor)tunnels, volgens het bord 17 stuks. De langste is een paar honderd meter, smal en onverlicht. Het hoge 'tunnel' gehalte maakt de kloof wel mooi, maar hij haalt het niet bij die van vanochtend. Aan het eind van de gorge sla ik linksaf en het is nog 6 km licht dalen naar Entrevaux. Na zo'n 85 km ben ik terug bij het hotel.

Entrevaux-Digne

Ondanks het feit dat de N202 een doorgaande route is, valt het verkeer best mee. In een rustig tempo trap ik mijn km's weg. De temperatuur loopt al snel weer op. Het enige voordeel vandaag is dat er toch iets wind staat. Nadeel (?) is dat het continu een tegenwind is. Er niet echt veel te beleven langs de weg, dus er wordt weinig gestopt. De Col de Tautas Aures wordt iets eerder bereikt dan verwacht.

Bij het kerkje van la Notre Dame de Valvert wordt even een cultureel stopje ingelast. Ik wandel om het kerkje en kijk even binnen. Dan gaat het verder in de

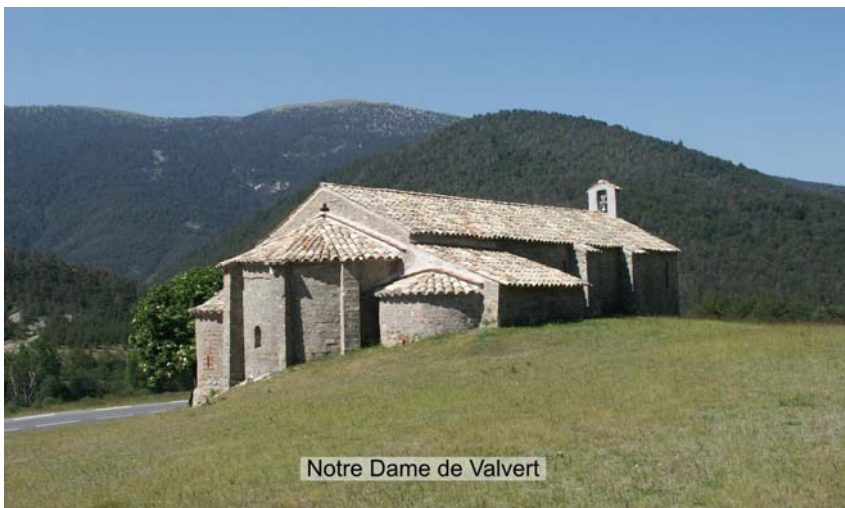
afdeling. Niet dat het hier echt snel omlaag gaat. Om de snelheid in de buurt van 30 km/uur te houden, moet aardig bijgetrapt worden. Toch lekker dat frisse windje. Na een korte rust gaat het achter St. André de Col des Robines omhoog. Waait er altijd een fris windje, op de klim, in de brandende zon, valt de wind uiteraard weg. Moet je weer in de oven omhoog. Gelukkig gaat het maar om zo'n 100 m hoogteverschil. Weer volgt er een afdaling waar bijgetrapt moet. Nog één keer een Clue door en de eindbestemming Digne nadert vlot. Slechts één colletje scheidt me nog van die plaats. En ook daar op die klim weten de Fransen even de overdeur dicht, of is het open, te krijgen.

Dan gaat het voor de laatste keer deze dag omlaag richting centrum van Digne. In het centrum vind ik een informatiebord waar ook hotels op staan. De foto van hotel Campanile spreekt me het meest aan. Het ligt aan de weg richting Sisteron. Hier besluit ik op te gokken. Er is kamer op de begane grond met de deur naar de parkeerplaats beschikbaar. Ik schuif dus eerst de tassen naar binnen en dan de gehele fiets.

Digne-Sisteron

Bij een aangename temperatuur toer ik over de N85 richting Sisteron. Bij de eerste mogelijkheid steek ik de Blêone over. Nu geen grote, vlakke weg, maar een golvend binnenweggetje richting Rochers des Mees. Hier bij Mees zijn een aantal harde rotsen blijven staan terwijl de zachte omgeving is weggespoeld. Het ziet er spectaculair uit. Net voor het dorp loopt een klein weggetje langs de wand. Het is een mooi weggetje dat ook nog een eindje in het dorp doorloopt. Op de weg staan groene pijlen gespoten. Ik volg de pijlen een stukje door de nauwe straatjes. Dan draai ik rechtsaf, rij over de kermis en volg de doorgaande weg naar de Durance.

Vorbij Chateaux-Arnoux en l'Escale wordt het hoog tijd voor een stop. Ik zie een bankje in de schaduw en hobbelen er snel naar toe.

Notre Dame de Valvert

Moeten die Fransen achter mij het maar met minder schaduw doen. Behalve de rust, komt ook de schaduw goed van pas. Er mogen dan dunne wolken aan de lucht zitten, ik merk er niets van. Ook in de schaduw is het best warm. Dan gaat het verder richting Volonne. Na het dorp sla ik linksaf een binnenweggetje in. Hier zitten veel fruitkwekers. Om hun waar te beschermen is alles afgedekt met netten. Bij een aantal boomgaarden staan sproeiers boven de bomen. Anderen laten het water gewoon tussen de bomen lopen. Als ik de doorgaande weg opdraai begint het weer te klimmen. Langzaam zweet ik de heuvel op. Soms is er gelukkig nog iets schaduw, maar niet overdrijven. Links en rechts heb ik een mooi uitzicht. Na een lichte afdaling ben ik al bijna bij Sisteron. Ik besluit Sisteron niet in te gaan, ik ben niet zo'n stedenganger tijdens een fietsvakantie. Na een tweetal extra lusjes wordt het hotel bereikt. De fiets wordt aan de achterkant geparkeerd. Helaas niet binnen, dus dan het kabeltje er maar aan.

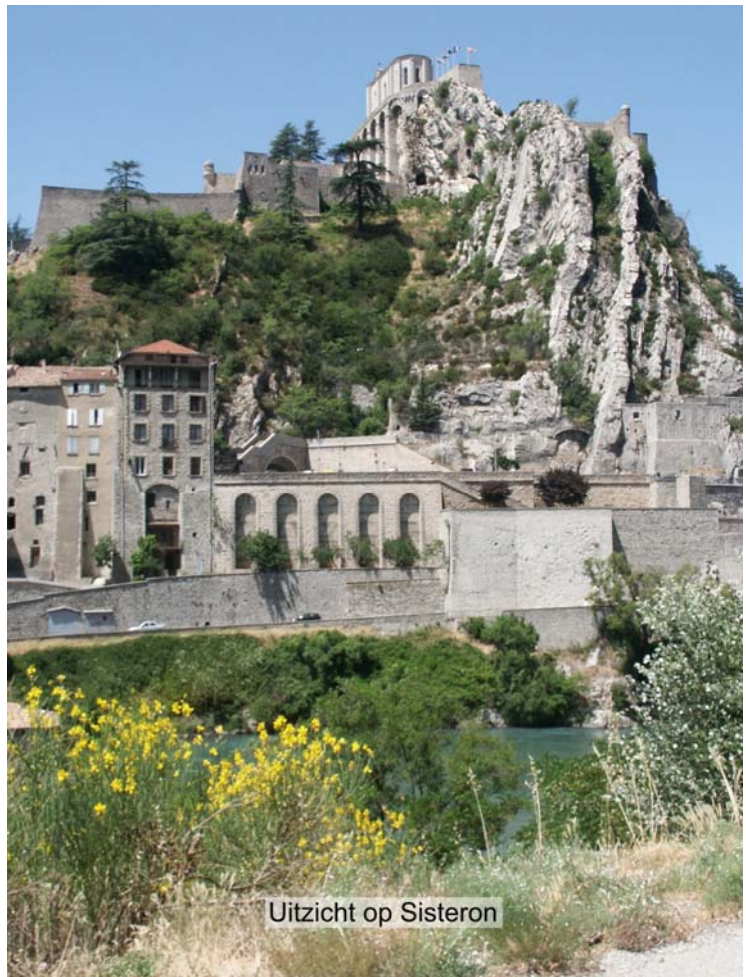
Sisteron - Vaison la Romaine

Eigenlijk had ik niet weer over het weer willen beginnen, maar helaas het moet. Het is namelijk uitzonderlijk: de zon heeft zich achter wolken verscholen! Aangezien ik de Franse zon toch niet helemaal vertrouw, ga ik op tijd op pad. Ik heb gekozen voor een lange route; circa 100 km. Het had wel iets korter gekund, maar was ik weer over de Col de Macuegne gekomen. De lange route die ik uitgezet heb, brengt me over het laagste punt in de heuvels.

Via Ribiers rij ik naar Chateauneuf de Chabre, waar ik links de Gorges de la Meouge in draai. Eerst moet ik een aantal sproeiers omzeilen die, behalve de bomen, ook de weg bewateren. Een eindje verder kan ik er niet omheen. Het water komt niet van sproeiers, maar het begint te regenen. Ik weet alleen niet meer of het nou drie of vijf druppels waren. De eerste 10 km van de gorge zijn het mooist. Een smal weggetje slingert met het riviertje langzaam omhoog. Het water heeft in de tijd een hele bochtige geul uitgesleten.

Later wordt de natuur weidser. Ik kan weer van me afkijken. Ik kom in een landbouwgebied. Er zijn boerderijtjes, weilandjes, deels met hooi en zelfs een aantal koeien. Iets hogerop wordt er ook weer lavendel verbouwd. Helaas bloeit het nog steeds niet helemaal.

De Franse zon is net zo onbetrouwbaar als ik dacht. Hij zit ondertussen meer naast de wolken dan achter de wolken. Ik klim nog even door en sta dan op de Col de Mevouillon (899 m). Niet de hoogste en de steilste, maar wel een hele lange. In een rustig tempo gaat het naar St. Auban. Hier maak ik een paar slingers en zit in het dal van de Ouvéze. Zou ik hier in het water springen, dan kan ik me laten afdrijven tot Vaison. Maar ja, ik drijf slecht en de fiets al helemaal niet, dus maar over de weg verder. Achter Buis les Baronnes kom ik op de route van afgelopen zaterdag; daar was weinig aan te doen. Ik weet dus dat ik nog twee colletjes over moet. Met die gele jongen aan de lucht gaat het lang niet meer zo soepel als vanochtend. In de verte ligt die kale berg, maar hij lonkt helemaal niet. Hij ligt daar

Uitzicht op Sisteron

mooi en zal daar voorlopig ook wel blijven liggen.

Ik slinger nog even door Vaison. Dan komt de laatste klim; die naar het hotel. Onder de vertrouwde brandende zon zwoeg ik me omhoog. Gelukkig is het bij de auto koel. Ik goochel wat met bagage en ga dan naar binnen. "Moe maar voldaan" zoals dat heet. Ik ben niet de enige fietser in het hotel. Er zit onder andere een hele groep uit Turnhout. De jongens hebben een nummer aan hun fiets hebben. Ik vraag dus maar eens wat de gelegenheid is. Er blijkt morgen een 24-uurs race op de Ventoux gehouden te worden. Het is een "goede doelen" actie georganiseerd vanuit België. De bedoeling is om in 24 uur zo vaak mogelijk op en neer te rijden. De toppers verwachten ergens in de buurt van de 9 keer te komen, sommigen vinden 1 keer al genoeg.

Rondritje

Bij het vertrek is het bewolkt. Deels lijkt het nogal donker, deels zijn de wolken toch gebroken. Via binnenweggetjes gaat het richting Malaucene. Niet met de bedoeling de Ventoux te beklimmen, die trekt nog steeds niet. Nee, ik kom een eindje buiten Malaucene op de D90 richting Suzette. Ik ben hier lang niet de enige; er komt een groepje Fransen omhoog rijden. Even later komt er ook een stel omlaag. Het wordt toch nog iets zonnig op deze helling. Al met al is het alles behalve fris hier. Dan kom ik op een colletje; Col de la Chaine. Op de kaart was dit weggetje groen aangegeven en ik moet zeggen, het is zeker een aanrader als je in de buurt bent. Als ik in Suzette boven kom, weer op een col, staat daar nog een hele groep fietsers. Ik kijk kort rond en daal dan af naar Beaumes.

Ik draai rechts af en toer onder langs de heuvel naar de Ouvéze en vervolg mijn weg richting Rasteau. In de verte over de heuvels, zit het ondertussen smerig zwart aan de lucht. Hoe zou het op de Ventoux zijn? Ik heb zelfs een keer het idee dat ik

het hoor rommelen in de verte. Als ik Rasteau uit rij begint het iets te sputteren. Zo richting Vaison lijkt het zelfs fors te regenen. Zou ik dan toch nog nat worden? Via Roaix gaat het verder naar Vaison. De weg is nat, maar het blijft droog. Ik besluit Vaison nog even te doorkruisen. Ik wil nog foto's maken van de Romeinse opgravingen. Ondertussen meen ik weer gerommel te horen in de lucht. Dan gaat het toch maar terug naar het hotel. Bij de brug begint het echt iets te regenen. Het is nu nog maar 600 m naar het hotel. Het zijn alleen geen snelle meters; je kunt er dus heel nat worden. Toch valt het mee. Na 724 km en 9088 hoogtemeters zit het er op.

De eerste renners zijn al terug van de Ventoux. Ze waren 1 keer boven geweest, een tweede keer was niet te doen. Boven hagelde het dikke keien en er stond een complete storm. Later schijnt het er ook nog gesneeuwd te hebben. In ieder geval hebben de organisatoren van de 24-uurs

de berg dicht gegooid voor de deelnemers. Het was onverantwoord door te gaan. Ze zijn zelfs zo ver gegaan dat deelnemers die op de top waren, met busjes omlaag gebracht zijn.

Dit is een ingekort verslag van de vakantie. Het uitgebreide verslag, met meer foto's en twee korte videofilmpjes, staat op Internet: www.luggenhorst.nl/mijn100c.

Henk Luggenhorst

Op weg naar Santiago de Compostela III

In acht extra uitgaven van De Fietskoerier blikken Dick Verschuur en Els Schaap terug op hun fietsreis van Katwijk aan Zee via Santiago de Compostela en Cabo Sao Vicente naar Timboektoe en wat er op de terugweg gebeurde

17-07-1998 onderweg naar Nájera

Na een doorwaakte nacht zijn we opnieuw onderweg... niet echt fit want slecht geslapen. Je kunt het raar treffen. De twee Spanjaarden waar we vannacht onze slaapzaal mee gedeeld hebben snurkten allebei zo verschrikkelijk dat we na vier uur geen oog meer hebben dichtgedaan.

Vandaag wijken we andermaal af van het traject van de oorspronkelijke Camino. Opnieuw geeft onze gids vandaag, voor het stuk van Viana naar Nájera, fietsers het advies om de 'alternatieve route' over de N111 en de N120 te volgen. Niet leuk dus. We zullen daarbij ook dwars door Logroño moeten fietsen. Het zijn onaantrekkelijke opties. Bovendien lijkt het ons niet leuk om in de lange rij mee te fietsen. Wandelaars opzij te moeten jagen. We zigzaggen verder naar Santiago, zonder dogmatisch aan de voorgeschreven route te kleven. Wel willen we stempels halen. Zo'n vol boekje bevredigt de verzamelaar in mij.

Het overnachten in refugio's heeft ook zijn voors en tegens. Het is eigenlijk wel noodzakelijk voor het 'camino-gevoel'.

Bovendien zijn de kosten niet hoog. Het nadeel is dat het geen enkele garantie voor een goede nachtrust geeft, dat is de afgelopen nacht wel gebleken. Ach, waar zeuren we eigenlijk over. We fietsen gewoon naar Santiago de Compostela en zien wel hoe dat loopt... vandaag zus, morgen zo. Pluk de dag!

Vandaag fietsen we dus een noordelijke variant, wijd om Logroño heen en zien de hele dag niets

anders dan uitgestrekte akkers met wijnstokken... duizenden hectares... grootschalige megaculturen in keurige rijen... Rioja zo ver als we kunnen zien! Van horizon tot horizon niets anders dan wijngaarden en bodega's. De massaproductie heeft het oorspronkelijke landschap en alles wat daar bij hoort verdreven. Geen vogels, geen bloemen, geen insecten... niets anders dan wijn, wijn, wijn. Vanwege onze dagelijkse consumptie zijn wij hier natuurlijk ook schuldig aan. En hoewel we slechts af en toe een verdwaalde boer op een tractor zien zal dit wel arbeidsplaatsen opleveren of tenminste accijnzen.

In het centrum van Nájera is er in een dependance van de Santa María la Real een albergue. Men hanteert er de 'voorrang voor wandelaars' regeling. Dat betekent dat wij er pas na acht uur 's avonds een plekje kunnen krijgen. Jammer.

In de San Lucaskerk zien we iets vreemds. Het beeld van Jezus Christus is er getooid met een levensechte nylon pruik!

Een schreeuwend contrast met de doornenkroon en de houten baard. Bovendien blijkt de beeldhouwer niet echt bijbelvast. In plaats van een enkele lanswond in de zijde van Jezus heeft de man er tientallen, honderden aangebracht. Geen mens die zoiets overleeft. Maar, het moet gezegd, na alle ellende van de kruisgang en na een dag in de volle zon aan het kruis te hebben gehangen zit z'n haar nog prima

19-07-1998 onderweg naar Villafranca Montes de Occa

We vertrekken laat. Vanwege treuzelen en een lichte hoofdpijn (oorzaak drank). We moeten dat leren te beperken want het gaat van onze fietstijd af. We morsen met onze tijd op de momenten dat het qua temperatuur het prettigst is om te fietsen. Dat is niet slim... 'Eerst breien dan kletsen' zoals Jan Cremer zegt. Pas om half elf fietsen we eindelijk de camping af... véél te laat. Het is bloedheet en stoffig.

Omdat andere pelgrimsgangers over het landschap tussen Nájera en Burgos niet naar huis gaan schrijven besluiten we een stukje af

te

snijden.

Maar

ook wij

ontkome

n niet

aan de

saaie

eentonig

heid van

eindeloze

graanvelden. Waar we ook gaan, naast elke weg en tot aan iedere horizon. Het heeft dus weinig zin om een toeristische route te volgen. Er is één gelukje... het is vandaag

zondag. Dat betekent dat er geen vrachtverkeer is en dat we dus een stukje over de N120 kunnen fietsen zonder dat we daarbij gehinderd worden door langsrazende vrachtwagencombinaties. Kilometers maken dus...

We komen van een koude kermis thuis. Er rijden in dit gedeelte van Spanje op zondag net zoveel vrachtauto's als op iedere andere dag van de week. Het scheelt iets dat de weg hier breder is dan

een stuk terug. Misschien zijn de chauffeurs inmiddels ook gewend geraakt aan het beeld van bepakte fietsers op de weg... wie zal het zeggen?

Meer dan het vrachtverkeer zit ons vandaag de temperatuur tegen. Bovendien worden we vooral in de ochtenduren ook nog eens gehinderd door rugwind. Vreemd maar waar. Bij deze temperaturen zorgt een windje voor een beetje afkoeling en dat is heel erg prettig. Wanneer de wind, zoals vandaag, van achter komt dan merk je daar niets van. Het waait te zacht om er voordeel van te hebben. Je koelt er niet van af en dus heb je er alleen maar last van.

Maar wat een korenvelden zeg... ongelofelijk! Eindeloze korenvelden tot aan de einder... kilometers lang. Een volkomen ander landschap als dat waar we een paar dagen geleden door fietsten. Toen waren het de wijngaarden. Die zijn nu verdwenen. Er is geen wijnstronk te bekennen. Daarvoor in de plaats zijn er de korenvelden. Graan, graan, graan.

'Er bestaat een verhaal over enkele Duitsers die, in pelgrimskleren en beladen met kostbaarheden, in het jaar onzes Heren 1090 onderweg naar Santiago in Toulouse hun intrek namen in een dure herberg.' Zo begint 'Calixtus' zijn versie van een beroemd verhaal over een pelgrim die onschuldig van diefstal beschuldigd werd opgehangen, maar door Jacobus werd gered.

Belust op de bezittingen van de rijke pelgrims voerde de waard hen dronken opdat zij in diepe slaap zouden vallen. 's Nachts verstopte de waard een zilveren schaal in een hunner reiszakken, net zoals eens Jozef in de ransel van Benjamin,

maar met heel andere bedoelingen. De andere morgen, net nadat de haan had gekraaid, vertrokken de Duitsers, maar zij werden achtervolgd door de verdorven waard, die hen van diefstal beschuldigde. En ja hoor, in de bagage van een vader en zijn zoon werd het verstopte kleinood gevonden. Op heterdaad bij diefstal betrappt worden betekende volgens het toen geldend recht dood door opknoping. De rechter wilde zich genadig tonen het ging hier tenslotte om pelgrims door slechts een van beiden te doen hangen. Na een hartverscheurende woordenwisseling tussen vader en zoon, die elk voor de ander zich wilde opofferen, kreeg uiteindelijk de zoon de strop om zijn nek. De diepbedroefde vader trok verder naar Compostela en kwam na 36 dagen in Toulouse terug waar hij zijn dode zoon luidkeels beweende. Maar... wat voor wonderde daden waren daar verricht! De zoon troostte zijn vader en sprak: "Weeklaag niet, allerliefste vader,

over mijn bestraffing, want zij betekent niets. Verheug u liever, want ik voel me beter dan ooit. De allerheiligste Jacobus heeft me met zijn handen ondersteund en mij op alle mogelijke manieren heerlijk verkwikt." Zodra de vader dit had gehoord, rende hij naar de stad en riep iedereen op, het wonder te aanschouwen. Toen de mensen zagen dat de zoon inderdaad nog leefde, begrepen zij dat hij door de waard uit onlesbare hebzucht was beschuldigd, maar door Gods mededogen was gered. Uitbundig haalden zij de zoon van de galg en de waard werd door het volksgericht ter dood veroordeeld en aan de zelfde galg gehangen.

'Calixtus' gaf het verhaal een duidelijke moraal: wie zich christen wil noemen moet verhinderen dat vreemdelingen worden bedrogen en ervoor zorgdragen dat pelgrims barmhartig en liefdevol worden behandeld, want daarmee kan de beloning van eeuwige glorie worden verdiend bij de levende God die heerst tot in eeuwigheid amen.

Dit verhaal is in allerlei variaties bewaard gebleven. Er is zelfs een Middelnederlandse versie die bekend is als 'Dat Scaecspel'. Middeleeuwse 'broodje aap' verhalen dus 'urban

legends'. In de Catalaanse versie rond 1440 is het verhaal verder aangekleed. Er verschijnen twee vrouwen ten tonele: de vrouw respectievelijk moeder van de vader en de zoon en de dienstmaagd van de herberg (in andere versies de herbergierdochter), wier charmes door de zoon werden afgewezen en die daarop wraak nam. Niet alleen Jacobus, die zijn voeten had ondersteund, heeft de zoon gered. Ook Maria, die zijn hoofd had

omhoog gehouden. Tenslotte geschiedde volgens deze versie het wonder met de gebraden kippen aan het spit bij de rechter: dat de zoon nog zou leven was even ongeloofwaardig als wanneer die kippen nog zouden kunnen opvliegen, waarop de kippen oh wonder prompt wegvlogen. Die versie van het verhaal heeft zich ook afgespeeld in Belorado. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk maar het repertoire van zijn wonderen beperkt. De inwoners van het gehucht Santo Domingo de Calzada waren hier buitengewoon jaloers op. Volgens hun versie was het niet Jacobus maar Santo Domingo die het wonder verrichtte. In hun versie laten ze de maaltijd van de rechter een haan en een kip aan het spit naar Santo Domingo de la Calzada vliegen een vlucht van ruim zes kilometer waar ze op de kerk neerstreken. Een geheel nieuwe dimensie.

In heel Portugal worden kakelbont geglazuurde hanen verkocht... Galo de Barcelos. Het is hét symbool van het land. Een souvenir dat oorspronkelijk afkomstig is uit het stadje Barcelos dat in het noorden van Portugal aan de Minho ligt. Rond die haan is dezelfde legende geweven: een bedevaartganger op weg naar Santiago de Compostela werd tijdens een onderbreking van zijn tocht valselijk beschuldigd van diefstal en veroordeeld tot de dood door ophanging. Aangezien hij telkens opnieuw maar bezwoer dat hij onschuldig was, werd hij een laatste maal voor de rechter gevoerd, die net een gebraden haan zat te eten. In zijn doodsnoed bad de pelgrim tot de heilige Jacobus en verklaarde tot de rechter dat de gebraden haan van het bord zou springen en luid zou gaan kraaien... het

wonder geschiedde, de haan sprong op en kraaide, het doodvonnis werd ongedaan gemaakt. De dankbare bedevaartganger schonk zijn redder, de haan, een monument van aardewerk, dat jaarlijks honderdduizendvoudig wordt gekopieerd. In Santo Domingo de la Calzada worden in de Catedral tot op heden een kip en een haan bewaard die telkens worden vervangen. Vroeger veel vaker dan u omdat de pelgrims de gewoonte hadden een veer van de beesten te plukken

De refugio in Belorado is gevestigd in een oude parochie, de Iglesia de Santa María. Langs de wand van het kerkje en op een ingenieus geconstrueerde vide staan een kleine twintig bedden. Hier en daar liggen matjes op de grond. Overal liggen rugzakken. Op het moment dat wij er arriveren hangt er een grimmige sfeer. Op het plein voor de kerk hebben zich ruim veertig mensen verzameld die allemaal aanspraak maken op een slaapplek. Ze hebben vandaag lang gelopen en zijn moe. Alle bedden zijn helaas bezet. Het leidt tot irritaties en geduw. De beheerder van de refugio, een grote Duitser, probeert de boel met bezwerende armen en kalme woorden te sussen maar dit leidt alleen maar tot meer onrust.

Wij hebben dan al besloten dat we er niet blijven. Voor ons is helemaal geen plaats in deze herberg. We zijn op de fiets en kunnen dus nog wel een stukje. We kiezen voor San Juan de Ortega, drieëndertig kilometer verderop. Maar eerst willen we wat rusten en eten. We onttrekken ons even aan het gekrakeel op het plein en eten ons brood in de kerk op. Daar, binnen, heerst een prima sfeer. En we ontmoeten er bekenden... Onder de gelukkigen die wél een bed hebben weten te bemachtigen zijn Toni, de onderwijzer uit Barcelona, en de vader en zoon uit León die we eerder in Sanguësa hebben ontmoet.

Een uurtje later nemen we afscheid en gaan we weer op weg. Op het plein is het nog steeds onrustig. Er zijn blijkbaar mensen die niet willen accepteren dat je niet met vier mensen in één bed kunt slapen.

Al vrijwel meteen na Belorado gaat de weg stevig omhoog. We zijn dan op weg naar

Tosantos dat op een flinke heuvel ligt. De wind is dan inmiddels gedraaid naar het westen en samen met de stevige klim leidde dat tot veel gepuf en gesteun. Els krijgt het op dat moment moeilijk. Ze is moe en heeft er eigenlijk geen zin meer in. We hebben nog geen vijftig kilometer gefietst vandaag maar de kaars is helemaal uit. Van het vooruitzicht om vandaag ook nog de Predaja op te moeten fietsen wordt ze al helemaal niet vrolijk. In Tosantos rusten we een poosje op een bankje onder een grote kastanjeboom langs de weg. Achter ons, een paar honderd meter hoger zien we de 'Ermita de la Virgen de la Peña', een in de rots uitgehouwen kapel. Terwijl Els beneden blijft fiets ik er naar toe om een paar foto's te maken. Zoals vaak blij ik daarvoor niet de juiste lens bij me te hebben.

Terug beneden aan de weg blijkt Els al weer een beetje opgekikkerd. Ze heeft geluk. We hoeven de Pedraja vandaag niet over. We hoeven ook niet naar San Juan de Ortega. Een paar kilometer verderop, in Villafranca Montes de Occa blijkt de oorspronkelijke hospital-albergue (met een capaciteit van 17 bedden) vervangen door een tentenkamp met een capaciteit van 80 bedden. Een heel slimme oplossing voor de zomerse overbevolking op de camino. Op een terrasvormig kampeerterrein staan een stuk of vier 'portakabins' waarin gedoucht kan worden. Er staan en ook een stuk of wat toiletten. In een van die portakabins is een kantoor en zelfs een EHBO-post ingericht. We zien dat er een Franse vrouw behandeld wordt die waarvan de voeten en enkels bedekt zijn met blaren. In twee grote tenten staan tafels en banken. Er zijn kooktoestellen, bestek, borden en pannen. Verder zijn er 16 grote tenten neergezet waar in elk vijf personen kunnen slapen. Heel erg doeltreffend en zeker zo prettig als een refugio. Op een bankje zitten twee bekenden uit te puffen: de snurkers uit Viana!

Die rijden overigens door naar San Juan de Ortega dus daar hebben we vannacht geen last van. We doen inkopen in het dorp en koken in de grote tent.

(wordt vervolgd)

